

Раз до ксьондза забрела
Кривая на ноги
І, бідная, на дітей
Просила підмоги.

А ксьондзові грошей жаль, —
Давай її вчити,
Як каліці із дітьми
В білім світі жити.

«Лучче, — каже, — ти навчись
Бабити, змовляти,
То й на себе, й на дітей
Будеш гроші мати!»

«Де ж навчитись, пане мій?
Дайте мені раду!»
«Що учитись? Ти змовляй
Хоч так, для прикладу:

«Пробіг пес через овес —
Не шкодило псові,
Най же шкоди не буде
І тому вівсові».

Пішла баба — і куди!
Як свята, курує;
Пройшло уже кілька літ,
Ба, і ксьондз хорує;

Така гуля, як кулак,
В горлі йому сіла...

Лічать-лічать дохтори,
А все гуля ціла.

Далі вдався до бабів,
Нічого чинити...
От приходить і крива
Слабого лічити.

Ксьондз, до лиха, вже забув;
Вона не питає,
Каже вийти з хати всім,
Сама зачинає:

«Пробіг пес через овес, —
Не шкодило псові,
Най же шкоди не буде
І тому вівсові!»

Подивився слабий ксьондз:
«А, то ти, зозуля?»
Та як враз зареготав —
Так і трісла гуля!